

Якби ж то серце спокійніше мати

Микола Руденко

Якби ж то серце спокійніше мати,
Щоб не бентежили передчуття
Та не ввижалась напівмертва мати
І голодом заморене дитя.

І де б оте не сталося — через душу
Вони, як тіні, пройдуть, далебі,

А я довіку вже каратись мушу
Та виправдань шукатиму собі.

За те каратимусь, що в світі цьому
Вбачав гармонію, співав красу.
Тяжке прокляття і смертельну втому
У враженому серці понесу.

Шляхи космічні, далі неозорі
Помруть для мене у ядучій млі, –
Бо гріх летіти на далекі зорі,
Коли немає хліба на Землі.